

24-07-1990

VASTE COMMISSIE VOOR TAALTOEZICHT

---

Vergadering van de Verenigde Afdelingen  
Zitting van 10 mei 1990

---

Aanwezig : mevr. [REDACTED] voorzitter

Nederlandse afdeling : de heer [REDACTED], vast lid  
de heren [REDACTED] en [REDACTED]  
[REDACTED] plaatsvervangende leden

Franse afdeling : de heer [REDACTED], ondervoorzitter  
de heren [REDACTED] en [REDACTED]  
vaste leden

Secretarissen : de heer [REDACTED], adviseur  
mevr. [REDACTED], bestuursdirecteur,  
tweetalig adjunct

Nr. 21.195/1/PN/AR  
YS

De Vaste Commissie voor Taaltoezicht,

Gelet op de vraag om advies van 21 december 1989 van de  
heer Staatssecretaris voor Landbouw die (in wezen) als volgt was gesteld :

"In uitvoering van de artikelen 17 tot 19 van de dieren-  
gezondheidswet van 24 maart 1987 werd een ontwerp van Koninklijk Besluit  
betreffende de permanente identificatie en de registratie van runderen  
voorbereid door mijn diensten.

De ontworpen regeling voorziet o.a. in de verplichting  
om een begeleidend document per rund en een stalinventaris op te maken.

./.

*Als bijlage vindt u een voorontwerp van identificatiedocument waarvan het model zal moeten gevoegd worden bij het ontwerp van Koninklijk Besluit; het document bevat tweetalige vermeldingen (Nederlands en Frans). Er dient opgemerkt dat het document bestemd is voor nationaal gebruik";*

*Gelet op de artikelen 60, § 1, en 61, §§ 2 en 5, van de wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken, gecoördineerd bij Koninklijk Besluit van 18 juli 1966;*

*Overwegende dat de vraag om advies gaat over de vorm - wat de taal betreft - die het identificatiedocument, bestemd voor nationaal gebruik, moet aannemen;*

*Dat er bepaald werd dat dit document aan elke houder van een beslag wordt afgeleverd door een centraal (nog op te richten) organisme dat als gemengde vereniging zonder winstoogmerk zou worden opgericht, waarbij niet alleen de overheid (Ministerie van Landbouw) zou betrokken zijn, maar ook de verbonden van verenigingen tot bestrijding van veeziekten en landbouwwakorganisaties;*

*Dat krachtens hun artikel 1, § 1, 2°, de gecoördineerde taalwetten toepasselijk zijn op de rechtspersonen die belast zijn met een taak die de grenzen van een privaat bedrijf te buiten gaat en die de openbare machten hun hebben toevertrouwd in het belang van het algemeen;*

*Dat het centrale organisme, aangezien het een dienst betreft waarvan de zetel in Brussel-Hoofdstad is gevestigd en waarvan de werkkring het hele land bestrijkt, moet worden gelijkgesteld met een uitvoeringsdienst in de zin van artikel 44 van de gecoördineerde taalwetten;*

*Overwegende dat het identificatiedocument dat bij de vraag om advies is gevoegd, uit 4 verschillende en afscheurbare luiken bestaat, m.n. :*

- het merkingsgebruik (met nummer 1), dat de verwittiging vormt van het plaatsen van het oormerk en dat aan het centrale organisme wordt gericht;*
- het begeleidingsdocument (met nummer 3), dat het dier vergezelt wanneer het zijn beslag van herkomst verlaat;*
- het vertrekluik (met nummer 2), dat eveneens een verwittiging is, gericht aan het centrale organisme;*
- de strook;*

*Dat de identificatiedocumenten door het centrale organisme aan elke houder van een beslag worden gericht; dat elk element de naam en het adres van deze laatste draagt evenals het rangnummer dat aan zijn beslag wordt toegekend;*

*Dat het hier een gepersonaliseerd document betreft en dat de bepalingen van de gecoördineerde taalwetten i.v.m. de betrekkingen van een uitvoeringsdienst met de particulieren of de private bedrijven moeten worden toegepast, m.n. artikel 44 dat verwijst naar artikel 41 van de voornoemde wetten : "de centrale diensten maken voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik van die van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend";*

*Overwegende dat voor de betrekkingen tussen de administratieve diensten en de privé-sector, het woord "particulier" zowel doelt op de private bedrijven als op de particulieren in de strikte betekenis van het woord, behalve in de gemeenten zonder speciale regeling uit het Nederlandse of het Franse taalgebied, waar, voor de private bedrijven, de wet (artikel 41, § 3) uitdrukkelijk voorziet in een afwijking van de algemene regel die op de particulieren toepasselijk is;*

*Dat er onder "privaat bedrijf" moet worden begrepen ieder privaat bedrijf dat economisch is gericht, ongeacht of het al dan niet personeel tewerkstelt, en dat een houder van een beslag, voor zover hij een economische activiteit uitoefent, als een privaat bedrijf in de zin van artikel 41, § 2, moet worden beschouwd (zie V.C.T.- advies nr. 512 van 26.05.1966);*

*Dat het woord "antwoorden" dat in die wettelijke bepaling wordt gebruikt, in zijn meest ruime zin moet worden verstaan en dat verwijzend naar de algemene inrichting van de wet, uitsluitend gebruik mag worden gemaakt van de taal van het gebied, zelfs indien het initiatief van de dienst uitgaat, zoals hier het geval is (zie V.C.T. advies nr. 11.073 van 20.09.1979);*

*Dat daarentegen het onderscheid tussen de private bedrijven en de particulieren niet geldt voor de houders van een beslag die gevestigd zijn in gemeenten bedoeld in artikel 6 (Brussel-Hoofdstad), artikel 7 (randgemeenten) of artikel 8 (taalgrensgemeenten, gemeenten uit het Malmeyse en gemeenten uit het Duitse taalgebied) van de gecoördineerde wetten en dat voor hen artikel 41, § 1, van de voornoemde taalwetten moet worden toegepast.*

*Overwegende dat er uit het onderzoek van de verschillende elementen waaruit het identificatiedocument bestaat, kan worden besloten :*

- a) dat het merkingsluik (nr. 1) de verwittiging vormt van het plaatsen van het oormerk, die door de veehouder aan het centrale organisme wordt gegeven. Niets rechtvaardigt i.c. het feit dat er van de eentaligheid wordt afgezien en er moet uitsluitend gebruik worden gemaakt van het Nederlands, van het Frans of van het Duits, d.i. de taal van de houder van het beslag, onder voorbehoud van de toepassing van artikel 41, § 2;*

- b) dat het begeleidingsdocument (nr. 3) dat het dier vergezelt wanneer het zijn beslag van herkomst verlaat, eveneens de aard heeft van een vergunning en van een getuigschrift. Artikel 42 van de gecoördineerde taalwetten moet dus worden toegepast : die van de drie talen waarvan de belanghebbende particulier het gebruik vraagt;

Hoewel het begeleidingsdocument in casu de (voorgedrukte) vermelding van de naam en het adres van de houder van het oorspronkelijke beslag draagt en ook de aanvullingen die dezelfde houder aanbrengt i.v.m. de geboortedatum, het geslacht en het haarkleed van het dier, worden andere personen erbij betrokken (nieuwe houder, derde-overnemer, merker van het Verbond, merker van de provinciale vereniging voor veeteelt); bovendien wordt het document gericht aan het Verbond van verenigingen tot bestrijding van veeziekten;

Hier is het dus materieel onmogelijk de eentaligheid na te leven indien er rekening wordt gehouden met het feit dat de houders (de oorspronkelijke en de nieuwe), de overnemer en het Verbond mogelijkerwijs niet dezelfde taal spreken; om op alle eventualiteiten voorbereid te zijn, moeten sommige vermeldingen zeker drietalig zijn;

- c) dat het vertrekluik (nr. 2) eveneens een verwittiging is, gericht aan het centrale organisme. Het bevat - voorgedrukt - de naam, het adres en het beslagnummer van de eerste houder. Het moet echter worden aangevuld met de naam en de handtekening van de overnemer, of het nu gaat om de nieuwe houder, de vervoerder of de handelaar. Het bevat een afneembaar zelfklevend vignet dat op de datum van het vertrek uit het beslag op het begeleidingsdocument moet worden gekleefd. De vermelding "geldig" en "30 dagen" (op de voorzijde) moet drietalig zijn. Dit geldt eveneens voor de vermeldingen die door de overnemer moeten worden aangevuld;

Daarentegen, vermits het vertrekluik door de eerste houder aan het centrale organisme wordt gericht, kan niets het feit rechtvaardigen dat van de eentaligheid wordt afgezien voor de vermeldingen op de keerzijde van het document, nl. de vermelding "port betaald door bestemming", het adres van het Ministerie van Landbouw en het zegel van dit Ministerie;

- d) dat de strook uitsluitend eentalige vermeldingen mag bevatten. Voor de houders, gevestigd in gemeenten uit het Duitse taalgebied of in gemeenten uit het Malmédysse, die zich van het Duits wensen te bedienen moet er uiteraard in Duitstalige vermeldingen worden voorzien;

Overwegende dat bij drietaligheid voor sommige vermeldingen het probleem van de voorrang rijst. Dat het, om te vermijden dat de diverse vormen van het document moeten worden verveelvoudigd, enerzijds volgens de taal van de eerste houder van het beslag en anderzijds volgens de taal waaraan voorrang moet worden gegeven in functie van de plaats waar het document wordt opgesteld, aangewezen is om te opteren voor een vereenvoudigde regel volgens welke de voorrang zou worden gegeven aan de taal van de eerste houder;

Beslist om die redenen met eenparigheid van stemmen als volgt te adviseren :

Artikel 1 : Het identificatiedocument van runderen is een gepersonaliseerd document waarop de bepalingen van artikel 41 van de gecoördineerde taalwetten, betreffende de betrekkingen tussen een uitvoeringsdienst ("centrale organisme" genaamd) en de particulieren, van toepassing zijn. Door zijn element "begeleidingsdocument" is het ook een vergunning en een getuigschrift waarop de bepalingen van artikel 42 van de gecoördineerde taalwetten van toepassing zijn.

Artikel 2 : In casu, en binnen de perken van deze reglementering, zijn de houders van een beslag private bedrijven en is de afwijkende bepaling van artikel 41, § 2, op hen toepasselijk. Die bedrijven, in zoverre zij gevestigd zijn in gemeenten bedoeld in de artikelen 6,7 en 8 van de voornoemde wetten, dienen als particulieren te worden beschouwd.

Artikel 3 : De eentaligheid is de regel voor de betrekkingen van een uitvoeringsdienst met de particulieren en de private bedrijven; dit geldt ook voor de opstelling van de vergunningen en getuigschriften afkomstig van een dergelijke dienst waar het gebruik van één van de drie landstalen voorgeschreven is.

Niettemin moet, om praktische redenen, het gelijktijdige gebruik van de drie landstalen voor bepaalde vermeldingen worden toegelaten, inzonderheid op het luik "begeleidingsdocument" en op de voorzijde van het "vertrekluk". In dit geval moet voorrang worden verleend aan de taal die door de eerste houder wordt gebruikt, onder voorbehoud van de bepalingen van § 2 van artikel 41 van de gecoördineerde taalwetten.

Artikel 4 : Dit advies wordt gestuurd aan de heer Staatssecretaris voor  
Landbouw.

Gedaan te Brussel, 10 mei 1990.

DE SECRETARISSEN,

DE VOORZITTER,

\_\_\_\_\_

\_\_\_\_\_

\_\_\_\_\_